

kelijk goed verhaal voor de rijpende jeugd wordt geschreven; dat diverse auteurs zich van hun taak en hun verantwoordelijkheid jegens de lezers niet afmaken met stichtelijke frasen, met Christelijke uiterlijkheden (kerkgang, nauwgezette Zondagsviering e.d.). Dat is een verheugend verschijnsel. Want er is een tijd geweest, waarin het z.g. neutrale jeugdboek als *verhaal* de betere was van het Christelijke, dat het vlotter, kleuriger, spannender verhaald was, dat het de confrontatie met de werkelijkheid van het alledagsleven beter kon doorstaan. Maar op grond van een vrij uitgebreide

lectuurkennis moet ik eerlijk zeggen, dat tal van Christelijke schrijvers en schrijfsters er in en met hun werken het bewijs van leveren, hoezeer zij ernst maken met de verantwoordelijkheid, die op hen, als penvoerders, rust; dat zij, zeer terecht en in tegenstelling tot bijna alle neutrale verhalende auteurs, het psychische en geestelijke leven hunner verhaalfiguren (en dus van hun jeugdige lezers) belangrijker achten en dieper aandacht waard weten dan de reeks der uiterlijke gebeurtenissen, hoe spannend die ook gegeven wordt. De dienst van het verhaal voor de rijpende jeugd blijkt, als wij dat zoo zeg-

gen mogen: „naar Christelijk besef” nog steeds, dat het den jongen mensch in de eerste plaats met behulp van een samenvattende teekening in verhaalvorm, een kijk biedt op zijn eigen leven en dat het, ten tweede, tot de kennis, tot het begrip, tot het inzicht van en in dat leven een „inleiding” wil zijn, een hulpe, een betrouwbare gids. Dat dit, zij het dan met vele gebreken, die zeer wel te constateeren vallen, onder ons geschiedt, bewijst, dat een besef van verantwoordelijkheid levend is, waarvoor wij niet dankbaar genoeg kunnen zijn.

P. H. Muller

EEN EN ANDER UIT HET BLINDENLEVEN

Het begrip „blind-zijn” is zeer relatief. Evenals men doof in allerlei graad kan zijn, zoo kan men ook in allerlei graden blind zijn. Enkele daarvan noem ik u. Het is mogelijk, dat iemand, die blind heet te zijn, nog wel werk van zienden op normale wijze kan doen, mits dat werk binnen 3 M. in zijn bereik ligt. Ik noem in dit verband o.a. het boerenwerk. Het is ook mogelijk, dat iemands gezichtsveld rechthoekig belemmerd is,

maar hij van terzijde nog wel kan zien. Zulke mensen worden de eene maal blind genoemd, een volgende maal niet; men zou dus beter kunnen zeggen: half blind. De wetenschap noemt iemand

IN HET LAND DER BLINDEN.
 WAAR GEEN ZON-LICHT STRAALT,
 WAAR MEN TAST IN 'T DUISSTER,
 NIETS DEN GANG BEPAALT.
 DAAR SIJNUT TACH DE ZONNA,
 VAN GODS TROUW BELLEID.
 VAN GENA VOOR 'T HARTE,
 DAT AAN MIM ZICH WYDT.

Brailleschrift

De blinde

blind, als hij op een meter afstand de vingers van een hand op een zwart ondergrond bij goed licht niet meer tellen kan. Het is dan toch mogelijk, dat de persoon in kwestie nog wel licht en donker, groote voorwerpen, enz. kan onderscheiden. Het is om deze en andere redenen, dat de statistiek niet met juistheid het aantal blinden in ons land kan vaststellen. Men schat ze op ongeveer 5000, andere onderzoekingen spreken van één pro mille der bevolking, dat zou dus meer dan 8000 zijn. In de landen, waar de vorige oorlog heeft gewoed, is dit percentage, vooral voor de mannen tusschen

30 en 40 jaar, veel grooter. Het hoogste percentage in ons land ligt bij menschen boven de 60 jaar. Blinde menschen hebben er van de vroegste tijden af al bestaan. Zoowel in het Oude als in het Nieuwe Testament lezen we van hen. Zij waren voorwerpen der algemeene barmhartigheid, meestal moesten zij bedelend in hun onderhoud voorzien. Eeuwen lang heeft dit geduurd. Eerst in 1260 lezen we, dat in Frankrijk een Tehuis voor 300 blinden werd geopend. De bron van inkomsten waren ook de gelden, die bedelend werden opgehaald; de kinderen kregen echter wel wat onderwijs. Zes eeuwen moeten er nadien nog verlopen eer en alvorens in ons land inrichtingen voor blinden kwamen, en eerst in 1911 verrees van Christelijke zijde een instituut. Er zijn nu inrichtingen, waar onderwijs gegeven wordt, namelijk te Bussum met een onderafdeeling in Haren bij Groningen, Grave, Huis ter Heide, Amsterdam, en te Zeist. Te Huis ter Heide aan de Prins Alexander Stichting worden reeds kinderen van vier jaar opgenomen, in de andere inrichtingen van alle leeftijden, zoo ook volwassenen. Blinde kinderen vallen buiten den leerplicht, helaas, want wil men hen voor de maatschappij toerusten, dan moet de opleiding

toch ook voor hen bij het kind beginnen. Oudere blinden moeten altijd weer sterker worden toegerust tegen de wanbegrippen, die er bestaan bij zienden, alsof blinden niets zouden kunnen, terwijl blinden zich er in moeten leeren schikken, dat een groot deel van het geheele levens-terrein voor hen ontoegankelijk is.

Theoretisch kunnen de normale blinden zich wel ongeveer even goed bekwaamen als de normale zienden, maar praktisch hebben zij een grooten achterstand. Waar de ziende in enkele oogenblikken een geheele omgeving kan overzien, een afstand kan bepalen, zich vrij kan bewegen, daar heeft de blinde slechts de mogelijkheid om tastend of hoorend de allernaaste omgeving voor een zeer klein gedeelte waar te nemen. En hoe jonger blinde kinderen hierop nu maar worden ingesteld, zooveel te beter zullen ze later tegen het moeilijke leven op kunnen. Alleen bega de instructeur daarbij niet de fout, hen wijs te maken, dat zij volwaardig zijn. Een blinde, hetzij hij dit van jongs af is, hetzij hij dit later geworden is, blijft voor de arbeidsmarkt onvolwaardig, even goed als vele zienden alleen maar onvolwaardig werk kunnen leveren. Toch wordt in de laatste jaren heel veel mooi werk voor blinden gedaan, dank zij ook de bemoeiingen van den Staat, die dit werk bijzondere subsidies geeft.

Ik denk hierbij met name aan de Staatscommissie voor A.V.O. (Arbeid Voor Onvolwaardigen), die in samenwerking met de Vereeniging voor A.V.O. nuttig werk verricht. Verschillende onzer groote concerns hebben blind personeel in hun dienst genomen. Ook als masseur zijn hier te lande verschillende blinden werkzaam. Het Gem. Ziekenhuis aan den Bergweg te Rotterdam heeft een blinde masseuse in dienst.

Voorts werken in het vrije bedrijf nog blinden als pianostemmers, fietzenmakers, manden- en mattenmakers, wevers, sigarenverkoopers, colporteurs, enz.

In verschillende plaatsen van ons land heeft men de blinden-werkinrichtingen, sommige met internaat. In dit verband noem ik het tehuis „Sonneheerd” van den Nederl. Chr. Blindenbond, gelegen in de mooie, boschrijke omgeving van Ermelo. Daar heeft men o.m. ook een braille drukkerij, waar een gedeelte van de radio-programma's in braille worden omgezet, waar allerlei blinden-schrift wordt gedrukt, en waar ook de Bijbelboeken in braille verschijnen. Een kijkje in deze inrichting te nemen is wel de moeite waard.

Hierboven sprak ik van braille-druk.

Menschen, die niet zien kunnen, moeten door hun tastvermogen lezen. De zwartdruk letter maakt voor hen plaats voor letters in puntjes, bolletjes, als in het hierbij afgedrukte versje is afgebeeld.

Nog veel zou ik over het blind-zijn kunnen vertellen; ondervinding is immers altijd de beste leermeesteres; maar ik mag niet meer plaatsruimte vragen. Alleen nog dit.

In Johannes 9 lezen we, hoe Jezus met Zijn discipelen door de straten wandelt, en ze langs een poort komen, waar een blinde zit te bedelen. Dan vragen de discipelen wijzend op den blinde (hij kan het immers toch niet zien): „Wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders?” Hoe deze vraag van de zoo godsdienstige, maar toch ongevoelige mede-menschen den scherper hoorenden blinde pijn gedaan moet hebben, kunnen we begrijpen uit het liefdevol antwoord des Heeren. De Heiland rehabiliteert onmiddellijk den lijdenden blindgeborene door te zeggen: „Noch deze

heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.”

Blind-zijn kan ook nu nog een erfelijkheidskwestie zijn: drankmisbruik, syphilis, tuberculose, enz. Persoonlijke schuld kan er ook aan ten grondslag liggen: ondervoeding, onvoorzichtigheid, enz. Maar het kan ook, dat noch het een noch het ander de oorzaak is. Dat is voor den buitenstaander ook van minder belang. Zelfs de blinde moet zich daarin niet te veel verdiepen maar bedenke, dat God Zijn werken in hem wil openbaren.

Voor een blinde is veel afleiding van buitenaaf onmogelijk; hij kan dus naar binnen sterker zien. En in den stikdonkeren nacht van het lichtlooze land kan Gods blijde zonschijn zóó luisterrijk in zijn ziel stralen, dat hij het gemis van zijn oogen niet voelt en soms dankbaar is, dat God hem met gesloten oogen door de wereld doet gaan. J. H. G. van der Mey

Oogstblijheid